

Dagbladet

28/2-97 debatt

Fures ironier

Odd-Bjørn Fures tilintetgjørelse av Hans Fredrik Dahl og David Irving i pamfletten «Kampen mot glemselen» inneholder fire ironier:

■ ■ 1) Kritikken av Dagbladets kolportering av Dahls lettvintheter rammer den eneste norske storavisen som gir en doktor i historie fritt armslag i spaltene. Er det ikke på ett vis mer tragisk at Norges største abonnementsavis gir en tidligere statsminister som tror han er doktor i historie, fritt armslag?

historikerstrid

Odd-Bjørn Fures kritikk av Hans Fredrik Dahl i «Kampen mot glemselen» har også sine ironiske sider, ifølge førsteamanuensis Tor Egil Førland ved Historisk institutt, UiO.

■ ■ 2) Beklagelsen over at den lille norske befolkningen ikke gir grunnlag for noen Le Monde eller Die Zeit, og at leserne på jakt etter seriøst kommentarstoff må ta løssalgsavisenes sensasjonsoppslag med på kjøpet, har en annen

side også: Lesere på jakt etter løssalgsavisenes sensasjonsoppslag får det seriøse (?) kommentarstoffet med på kjøpet. Er det ikke en vidunderlig sosialdemokratisk logikk i dette?

■ ■ 3) Kritikken mot at Dahl «holdt tilbake informasjon om Irvings ideologiske plassering» (side 28) ved å ikke fortelle sine lesere at Irving er svært brun i kantene – hvilket skulle svekke Irvings troverdighet som historiker hos dem av oss som ikke er nynazister – innebærer i sin konsekvens at Fure og andre ikke-nazister avskjærer seg selv fra å bli tatt på alvor av nynazistene. Hvordan skal man kunne overbevise annerledes tenkende om noe som helst, dersom kravet for å bli hørt er at man har en akseptabel ideologisk orientering?

■ ■ 4) Beklagelsene over at norske universitetshistorikere er fraværende i samfunnsdebatten fordi vi ikke vil bevege oss utenfor våre egne spesialiteter, dissonerer med kritikken av Dahl. Jeg tror ikke historikerne skal skamme seg over å ha respekt for egen ukyndighet. Den eneste doktoren i historie jeg kjenner til, som har frimodighet til å skrive artikler i dagspressen om stoff han ikke selv har arbeidet med, eller har satt seg grundig inn i, er typisk nok ikke professor i historie, men i medier og kommunikasjon. Og hans eksempel er vel snarere til skrekk og advarsel?

Tor Egil Førland